

WAS IK MAAR...

Van Beth Harbison verscheen eerder:

De schoenenclub
Geheimen van de schoenenclub

Beth Harbison

*W***AS IK MAAR...**

Vertaald uit het Engels door Corry van Bree

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Thin, Rich, Pretty*
Oorspronkelijke uitgave © 2010 St. Martin's Press
Nederlandse vertaling © 2010 Corry van Bree en
Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Omslagbeeld: © Oranje Vormgevers
Auteursfoto: © John Harbison
Typografie en zetwerk: Peter de Lange

*Mistral is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Copyright © 2010 Beth Harbison en St. Martin's Press, LLC
Copyright © 2010 Nederlandstalige uitgave:
Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 499 5146 7
NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl
www.fmbuitgevers.nl

HOOFDSTUK EEN

*Kamp Catoctin, Pennsylvania
Twintig jaar geleden*

‘Ik wil niet,’ zei Holly Kazanov binnensmonds terwijl ze op de oever van het meer stond. Naast haar stond de zeventienjarige Brittany, een van de begeleiders van het vakantiekamp, die de aftandse houten roeiboot voor haar vasthield.

‘Gá gewoon,’ snauwde Brittany. Ze was de ergste begeleider ooit. Hoewel ze zeventien was, gedroeg ze zich alsof ze twaalf was.

Het witgeschilderde hout van de boot splinterde; op de zijkant was de naam, DIKKE OS, in afbladderende blauwe verf geschilderd. In het stadje stond een oud huis dat ook ‘Dikke os’ heette; iemand had verteld dat het ‘rijk’ betekende, omdat voor de Nederlanders in Pennsylvania het bezit van een dikke os betekende dat je rijk was, omdat je het beest voldoende voer kon geven.

Voor Holly, en iedereen die op dat moment in de buurt was, betekende het gewoon dik.

Toen ze eerder die dag langs een weiland met koeien waren gekomen, had Sylvia bovendien gezegd dat Holly’s haar en ogen ‘koeienbruin’ waren. Holly had net daarvoor bedacht dat de koeien zo’n mooie kleur hadden, en dat ze een prachtig plaatje op de groene heuvel vormden; het waren net stukjes chocolade in een koekje.

Dat dacht ze nu niet meer.

Nu dacht ze alleen dat ze veel te veel op een koe leek.

Ik ben te dik, dacht ze koortsachtig terwijl het water tegen de boot klots-te. Ik heb een vreselijk slecht evenwichtsgevoel. De boot slaat om en dan ziet iedereen het! Ik verdrink terwijl ze allemaal toekijken en dan denken ze voor altijd aan me terug als die grote, dikke sukkel die verdronk toen de DIKKE OS omsloeg...

‘Weet je zéker dat hij veilig is?’ vroeg ze hardop.

Ze zou het helemaal niet erg vinden als Brittany met haar blauwomrande ogen zou rollen en ongeduldig tegen haar zou zeggen dat ze het kon vergeten en dat ze voor straf naar haar hut terug moest.

Zoveel geluk had ze echter niet.

‘Natuurlijk,’ zei Brittany. Ze keek voor de vijftigste keer gedurende het afgelopen kwartier naar de achttienjarige kampbegeleider Danny Parish, die bruin krullend haar en blauwe ogen had en op Kirk Cameron leek. Hij had er geen flauw idee van dat hij de hormonen van alle begeleidsters op hol liet slaan en dat ze naar hem hunkerden. ‘Er is niets mis met de boot. Stap gewoon in!’

Holly zag dat het water via het hout naar binnen sijpelde. Het rook naar metaal en rotte vis. Was het echt niet erg dat de binnenkant van de boot nat was? Ze hadden hem pas net in het water gelegd! En het maakte haar nog zenuwachtiger dat Brittany niet eens naar haar kéék.

‘Ik wil niet!’ riep Holly, waarmee ze de aandacht van een aantal andere kinderen uit het vakantiecamp trok. ‘Kan er iemand met me meegaan?’

Brittany had duidelijk meer belangstelling voor Danny Parish dan voor alles wat Holly deed, met inbegrip van verdrinken, dus stond Holly er alleen voor. ‘Het zijn eenpersoonsboten, stommerd,’ zei ze tegen Holly. Haar lichaamstaal signaleerde duidelijk dat ze boos was; de knokkels van haar handen, die de rand van de boot omklemden, waren wit en haar ogen... tja, haar ogen keken nog steeds naar Danny. ‘Stap gewoon in die verdomde boot.’ Holly vond het vreselijk dat ze ‘verdomd’ zei, terwijl er niemand in de buurt was die het hoorde. ‘Iedereen zit in een boot. Denk maar niet dat je er onderuit komt, alleen omdat je bang bent.’

‘Ik bén niet bang.’ Holly zette één voet in de boot, die vreselijk schommelde onder haar Dr. Scholl-sandaal. Ze trok haar voet snel terug en stootte haar enkel hard tegen de rand. ‘Ik heb gelijk. Hij is lek.’

‘Hij is níet lek.’ Brittany wendde haar blik af en keek opnieuw naar Danny Parish, waarna ze haar aandacht weer op Holly richtte. ‘Hemel, wat ben jij een huilebalk, zeg.’

Brittany was spichtig, had een slechte huid en het dunste bruine haar dat Holly ooit had gezien. Ze zag er eerder uit als een kind uit het kamp dan

een begeleider. Ze liep vanaf de eerste dag van het vakantiecamp achter Danny aan, terwijl hij nog geen seconde aandacht aan haar had geschonken. Zelfs in de kwetsbare positie waarin Holly zich bevond wist ze dat ze zich niet al te druk moest maken om wat Brittany over haar zei.

‘Worden deze boten op veiligheid gecontroleerd?’ vroeg Holly. Voor haar gevoel klonk ze precies als haar veel te voorzichtige vader.

‘O... mijn... god.’ Brittany waadde door het ondiepe water en gaf een duw in Hollys rug, zodat ze in de boot viel. ‘Lexi en Sylvia hebben hem net uit het botenhuis gehaald, waar ze alles repareren wat eventueel stuk zou kunnen zijn. Wegwezen nu!’ Ze gaf de boot een verrassend krachtige duw, waardoor hij snel naar het diepere water dreef.

‘Maar...’ Holly zweeg. Alles wat ze over veiligheidscontroles of reparaties zou zeggen, zou alleen worden beantwoord met een nieuwe gesnauwde opmerking dat hij rechtstreeks van de reparatieafdeling van het botenhuis kwam.

Holly had er heel weinig vertrouwen in.

Ten eerste werd er gefluisterd dat het botenhuis de plek was waar de begeleiders seks hadden als het de bedoeling was dat iedereen sliep. Het was niet moeilijk om je voor te stellen dat de begeleiders zoiets onbelangrijks als de veiligheid van een boot vergaten door de hartstocht van het moment.

Ten tweede leek meneer Frank, de kampdirecteur, veel te veel vertrouwen in zijn jeugdige begeleiders te hebben. Hij vertrouwde ze in elk geval meer dan Holly deed, dat was zeker.

‘Roei gewoon naar de anderen toe, voordat het tijd is om terug te komen.’ Brittany wachtte niet op antwoord. Nadat ze zoveel met haar ogen had gerold dat iemand anders er misselijk van zou worden, beende ze naar de schuur, waar Danny net naar binnen was gegaan.

‘Ik kan niet zwemmen!’ riep Holly haar na, waarmee ze haar verschrikkelijke geheim – dat ze niet had willen opbiechten in het bijzijn van de anderen – prijs gaf, in de hoop dat Brittany zou blijven en ervoor zou zorgen dat ze veilig was.

Brittany deed echter alsof ze het niet hoorde. Holly wist dat ze net alsof deed, omdat ze haar schouders zag verstrakken toen Holly riep.

Holly keek naar het midden van het meer, waar iedereen als eenden in een kermisattractie rond peddelde. Ze was inmiddels meters bij de oever vandaan.

Was er iemand op het meer die haar zou helpen als dat nodig was?

Er waren een paar kinderen die Holly niet kende; misschien zouden die haar helpen, maar de anderen zouden geen hand uitsteken. Dat gold vooral voor Lexi Henderson, de opperbitch van het vakantiecamp, en haar trouwe hielenlikkers Sylvia Farelle, Tami Ryland en Kira hoe-heette-ze-ook-alweer, die net deed alsof ze het niet erg vond dat haar moeder haar Figurine-dieetrepn stuurde.

Holly wilde dat Nicola hier was. Nicola was haar nieuwe vriendin; ze sliep ook in hut zeven en was veel aardiger dan Lexi en haar stomme vriendinnen. Maar zij kreeg nu handvaardigheid en Brittany had het niet goed gevonden dat Holly naar de directeur ging om te vragen of ze ook naar handvaardigheid mocht, omdat ze al twee artistieke cursussen deed. Ze wilde schilderes worden, geen atleet, dus waarom kon het Brittany iets schelen hoeveel handvaardigheid ze deed?

Het kon haar ook niets schelen. Ze was gewoon gemeen.

Holly besloot om kalm naar de oever terug te roeien en daar te wachten tot de watersportles voorbij was. De begeleiders zouden er niets van merken. Die hadden het veel te druk met flirten in het botenhuis.

‘Goed,’ zei Holly tegen zichzelf. ‘Je kunt het. Roei gewoon terug naar de oever. Die stomme Brittany merkt het niet eens.’

‘Kijk! Daar is de dikke os!’ Lexi Henderson was ontzettend gemeen. Je kon het wel aan haar overlaten – zij zat zelf in een boot die ‘Billy Idol’ heette – dat ze iedereen attendeerde op de vernederende naam van Holly’s boot.

‘Hou je kop, Lexi!’ riep Holly, terwijl ze haar roeispanen stevig omklemde, waardoor de scherpe houtsplinters in haar huid prikten. Een wolk muggen zwermde boven haar hoofd en ze was bang dat er een in haar mond vloog als ze adem zou halen om nog iets te zeggen.

‘Of anders?’ vroeg Sylvia sarcastisch met ogen die glansden van pure haat. ‘Kom je dan hiernaartoe? Ga je haar vertrappen met je dikke ossenpoten?’

Het was een stom grapje dat helemaal nergens op sloeg, maar toch giehelden de meelopers rond Sylvia.

Holly voelde dat haar gezicht begon te gloeien.

‘Dit is geen kamp voor dikkerds!’ ging Sylvia verder. Ze roeide moeiteloos in cirkels over het meer terwijl Holly worstelde om naar de oever te komen. ‘Kijk naar de anderen. Je zit duidelijk op de verkeerde plek.’

‘Inderdaad,’ zei Lexi. Haar instemming was des te pijnlijker omdat ze zo mooi was.

Holly had al verwacht dat ze over haar gewicht zouden beginnen. Het was een vakantiecamp, maar het was geen afvalkamp en iemand zoals zij hoorde in een afvalkamp thuis.

Dikke meisjes in gewone kampen lieten roeiboten zinken en verdronken vernederd.

‘Wat is er, dikzak?’ vroeg iemand. Holly zag niet wie het was omdat ze zo druk bezig was met proberen haar roeispanten te laten werken, maar ze wist dat het Lexi was.

Het was net een van die nachtmerries waarin je probeerde te rennen maar niet van je plaats kwam. Holly roeide hevig, maar de boot kwam nauwelijks van zijn plek. Ze probeerde kalm te blijven, om Lexi en haar vriendinnen niet het plezier te gunnen dat ze wisten hoe bang ze was, maar hoe harder ze roeide, des te minder leek ze vooruit te komen.

Plotseling zag ze dat er water uit de bodem opborrelde, als bloed dat uit een diepe wond sijpelde. Ze keek naar de oever, maar die leek kilometers ver weg en er waren geen begeleiders. Ze waren waarschijnlijk in het botenhuis. Hoelang duurde het om seks te hebben? Als haar boot zonk, waren ze dan klaar voordat ze onder water verdween?

‘Hé,’ riep ze met een ijle stem, alsof te veel volume de situatie nog zou verergeren. ‘Mijn boot is lek.’ Niemand reageerde, dus schraapte ze haar keel en probeerde het opnieuw. ‘Mijn boot is lek!’

Natuurlijk was Lexi degene die haar hoorde en antwoord gaf. ‘Je kunt beter je zwemvest aantrekken!’

Ja hoor, alsof Holly er een bij zich had. Ze had de vernedering van het aanpassen en het zoeken tot ze er een in haar maat vond niet willen meemaken, dus had ze dat deel overgeslagen.

Ze liet de roeispanten los en vormde een kom van haar handen om het water uit de boot te hozen, maar het effect was te klein en het lek te groot.

‘Help!’ riep ze naar de oever. ‘Help!’

Het water stroomde nu vlugger naar binnen en de boot werd naar beneden getrokken. Paniek overspoelde haar en ze begon harder te scheppen. Ze was zich vaag bewust van stemmen die riepen, hoewel ze niet kon vertellen wie het waren en of ze haar uitlachten of probeerden haar te helpen.

‘Trek je zwemvest aan, idioot!’ riep iemand.

Haar paniek groeide. ‘Ik heb geen zwemvest!’

Ze kon onmogelijk zeggen hoelang het duurde – een paar minuten of misschien maar een paar seconden – maar de boot zakte naar beneden en verdween onder haar. Op het moment dat ze geen contact meer had met het hout, dacht ze heel even dat ze zou blijven drijven, maar vlak daarna ging ze kopje-onder. Het water borrelde rondom haar mond en neus terwijl ze onder water verdween en ze bewoog haar armen en benen in alle richtingen, maar ze zakte alleen verder naar beneden. ‘Help!’ riep ze opnieuw, maar dat ene staccato woord werd afgebroken doordat er dik, smerig water in haar mond stroomde dat naar modder smaakte.

Met een nieuwe uitbarsting van energie maaide ze met haar armen terwijl haar benen over een bodem renden die er niet was.

Ze verdween opnieuw onder water.

Ondanks haar krampachtige pogingen om zichzelf te redden, zakte ze dit keer nog sneller naar beneden. Ze deed haar mond open om te schreeuwen; een instinct dat ze niet kon tegenhouden. Het water dat naar binnen stroomde maakte haar zwaar en drukte haar verder naar beneden, als stenen in een zak aardappelen.

Plotseling voelde ze dat iemand haar vastpakte en haar op topsnelheid uit het water trok.

Was het Jezus?

Haar oma had altijd gezegd dat Jezus haar zou redden, ook als ze niet in Hem geloofde. Dat had ze altijd een fijn idee gevonden, omdat ze eigenlijk niet in Hem geloofde en het moeilijk vond om alleen in geval van nood te geloven. Maar nu, terwijl haar lichaam als een raket aan de hemel naar boven schoot, kon ze alleen maar denken dat haar oma gelijk had gehad en dat ze nooit meer zou twijfelen.

Ze snakte naar adem, als een oude vrouw die haar gewonnen fiches uit

een fruitmachine haalt, inhaleerde diep en wilde meer, meer, meer. Ze hoestte en er liep water uit haar neus en mond. Het kon haar niet schelen. Als ze ademhaalde kreeg ze lucht binnen in plaats van water. Ze was niet meer aan het verdrinken.

Ze was niet aan het verdrinken.

‘Is alles goed met je?’ vroeg een mannenstem.

Jezus?

Het lukte haar niet om haar ogen op hem te richten.

Wat ze wél vanuit haar ooghoeken zag was Lexi Henderson, die met wijd opengesperde ogen naar haar staarde.

Ze leefde en was dus... niet in de hemel.

‘Jezus,’ zei een andere stem.

Het wás dus...

‘Ze stelt zich gewoon aan,’ ging de stem verder. ‘Ze wil aandacht omdat...’

‘Hou je kop, Brittany.’ Daarna kwam de eigenaar van de stem in beeld. Het was Danny Parish. Haar redder.

‘Bel negen-een-een,’ zei hij over zijn schouder tegen iemand.

‘Dat is niet nodig,’ zei Holly zwakjes, waarna ze een hoestbui kreeg.

‘Haal diep adem,’ zei Danny tegen haar. Hij staarde in haar ogen met een intensiteit waardoor haar hart onder andere omstandigheden een paar slagen zou hebben overgeslagen.

Haar hart probeerde echter net te kalmeren.

Ze haalde diep adem en voelde het water in haar longen borrelen. Het volgende moment braakte ze op Danny’s Dockers.

‘Getver!’ riepen de meisjes die om haar heen stonden eensgezind.

Dit zouden ze nooit vergeten.

Ze kon het niet geloven, maar Danny leek het niet erg te vinden. ‘Goed zo,’ zei hij. ‘Voel je je nu beter?’

Het leek ondenkbaar, maar het was inderdaad zo. Ze voelde zich zwak. ‘Veel water,’ zei ze, alsof ze daarmee de situatie kon uitleggen en op de een of andere manier haar gezicht kon redden.

‘Dat komt ervan als een idioot je zonder zwemvest in een boot met een gat erin het meer op stuurt.’ Hij wierp een nadrukkelijke blik op Brittany,

die eerst beschaamd keek en daarna een vijandige blik op Holly wierp.

Alsof dit vernederender was voor Brittany dan voor Holly.

‘Kun je zitten?’ Danny legde zijn arm achter Holly’s schouders en trok haar voorzichtig omhoog. ‘Voelt dat goed?’

Ze keek in zijn intens blauwe ogen, die dezelfde kleur hadden als de hemel achter hem, en voelde zich een klein beetje verliefd worden. ‘Ja.’ Ze knikte.

‘Mooi zo.’ Hij glimlachte een stralend witte surfersglimlach.

‘Ze blijft dus leven?’ vroeg Lexi, terwijl ze op Holly neerkeek alsof ze het met haar eigen ogen wilde zien.

‘Hoe heet je?’ vroeg Danny aan Holly.

‘Holly Kazanov.’

‘Het gaat goed met Holly,’ verkondigde hij. ‘Dus mogen jullie allemaal een stuk naar achteren gaan.’ Daarna ging hij verder tegen Holly. ‘Ik denk dat je het beste naar je hut kunt gaan om een tijdje te liggen. Het is een afschuwelijke ervaring voor je geweest.’

Ze knikte. Het was inderdaad afschuwelijk geweest.

‘Dank je,’ zei ze moeizaam. Ze voelde zich vreemd sterk en handig, zolang ze haar niet meer in een boot zetten. ‘Dat is waarschijnlijk het beste.’ Ze ging staan en was zich sterk bewust van haar omvang en het feit dat veel mensen haar waarschijnlijk de schuld zouden geven dat de boot was gezonken.

Op dit moment kon haar dat echter niet schelen.

Ze leefde.

En ze had haar zielsverwant gevonden: Danny Parish.

‘Heeft hij je leven gered?’ Nicola Kestle pakte het pakket dat Holly van thuis had gekregen; een kartonnen doos met Three Musketeer-repen, HoHo’s, Wacky Packages en het tijdschrift *Teen Beat*. Ze legde haar hand op het deksel om Holly tegen te houden en haar aandacht te krijgen. ‘Heeft Danny Parish je leven gered?’

Ze zaten op het bovenbed en genoten ervan dat ze met zijn tweeën in de hut waren, omdat iedereen na het avondeten naar het kampvuur was gegaan. Het enige licht kwam van een kleine lamp op batterijen die aan de

paal van het bed hing en die hun schaduwen groot en dramatisch op de muur naast het open raam aftekende.

Holly bedacht dat het een prachtig onderwerp voor een schilderij zou zijn. Ze wilde dat ze met olieverf mochten werken in plaats van temperaverf in primaire kleuren. Het was onmogelijk om de kleurschakeringen 's avonds in de hut te vangen met blauwe, groene, rode, oranje en paarse temperaverf.

'Ja,' Holly knikte trots. Haar schaduw projecteerde de beweging in het groot op de muur, als een schreeuw. 'Denk je dat dat betekent dat mijn leven vanaf nu van hem is?'

'Tja,' zei Nicola met een gefronst voorhoofd. Het licht accentueerde haar neus, waarvan ze zich erg bewust was. 'In sommige culturen wel. Hoewel ik moet zeggen dat ik dat nooit goed heb begrepen. Ik bedoel, het kan heel lastig zijn als je iemands leven redt en hij zich daarna voor altijd aan je vastklampt, aanbiedt om je slaaf te zijn en de hele tijd voor je voeten loopt.'

De deur ging open en Lexi kwam binnen. Ze wierp één blik op hen en rolde met haar ogen.

'Wat zijn jullie aan het doen?'

'We praten gewoon.' Nicola streek haar koperkleurige haar naar achteren, op de manier zoals ze altijd deed als ze verlegen werd.

'Waarover?'

'Dat gaat je niets aan!' snauwde Holly. Ze klonk moediger dan ze zich voelde.

Een fractie van een seconde zag Lexi er geschokt uit. Ze had duidelijk niet verwacht dat Holly in opstand zou komen tegen de geweldige, machtige Lexi Henderson.

Mooi. Misschien dacht ze nu twee keer na voordat ze Holly pestte.

'Hou je kop en ga je maar weer lekker volproppen,' zei Lexi. Ze liep naar haar la, haalde er iets uit en stopte dat in haar zak. 'Daar ben je tenslotte een expert in.' Ze gooide haar hoofd naar achteren, waardoor het goudblonde haar golfde alsof ze in een shampoo-reclame speelde, stormde de deur uit en sloeg hem achter zich dicht.

'Die is weg,' Holly haalde de wikkel van een Marathon-reep. Ze wilde dat hij bevroren was, zodat ze hem tegen de muur kon gooien om hem in hon-

derd stukken te breken, zoals op de verpakking stond. In plaats daarvan was het net een stevige Three Musketeers-reep. ‘We hadden het dus over Danny. Ik zou het niet erg vinden om hem de rest van mijn leven te volgen.’

Nicola snoof en stak haar handen in de lucht, net als haar schaduw. ‘Dan kun je maar beter achter Emily Delaney in de rij aansluiten.’

‘Wie?’

Nicola trok het chocoladelaagje van haar HoHo. ‘Je weet wel, die blonde begeleidster die een paar dagen geleden is aangekomen. Degene die heel erg kleine broekjes draagt?’

‘Er is geen nieuwe begeleidster.’

‘Jawel. Ze was vandaag bij de handvaardigheidsles. Ze droeg de gaafste schelpenketting die ik ooit heb gezien.’ Ze stopte de HoHo-chocolade in haar mond.

Holly had ineens geen trek meer. ‘Is ze mooi?’

Nicola knikte en begon de kale HoHo uit te rollen. ‘Ze lijkt sprekend op Stacey in *T.J. Hooker*.’

Holly voelde zich misselijk worden. ‘Heather Locklear?’

‘Yep.’

Holly pakte Nicola’s pols vast, waardoor ze het laatste stukje van haar HoHo liet vallen. ‘Meen je dat?’ Haar schaduw leek dik en log op de muur, en vormde een sterk contrast met Nicola’s ultradunne schaduw.

‘Hé!’ protesteerde Nicola. ‘Nu moet je me een nieuwe geven.’

‘Oké, maar ziet Emily er écht zo uit? Is ze echt zo mooi?’

‘Ja, hoezo? Ik dacht dat je blij zou zijn dat er iemand is die die stomme Brittany op haar nummer kan zetten.’

Dat was zo.

Het probleem was alleen dat Holly zich precies zo voelde als ze hoopte dat Brittany zich zou voelen: wanstaltig lelijk en absoluut niet in staat om te wedijveren met een meisje dat eruitzag als Heather Locklear. Plotseling leken de romantische fantasieën over Danny, die haar de hele dag als een zacht briesje hadden voortgedreven, vernederende woorden die op haar voorhoofd waren getatoeëerd.

Achter het open raam begonnen de krekels en kikkers nog meer lawaai te maken.

‘Ik ben ook blij,’ zei Holly zwakjes terwijl ze naar de Marathon-reep in haar hand keek.

Het hielp niet. De reep, de HoHo’s, de Juicy Fruit-kauwgom en al het andere favoriete snoepgoed dat haar moeder haar had gestuurd stonden allemaal in de weg van het enige dat ze echt wilde.

Danny Parish.

‘Weet je,’ zei ze zo nonchalant mogelijk. ‘Ik denk dat ik deze toch niet wil.’ Ze liet de chocolade over de rand van het bed vallen in de grote ijzeren emmer die ze als afvalbak gebruikten.

‘Ben je krankzinnig geworden?’ Nicola keek over de rand en klampte zich met twee handen aan de bedrand vast alsof ze erachteraan wilde springen. ‘Ik wilde hem wel. Het is beter dan cornedbeef, en je weet heel goed dat we dat morgenavond weer te eten krijgen.’

‘Dan eet ik gewoon niets,’ besloot Holly op dat moment. Iedereen zei altijd tegen haar dat ze ‘zo’n mooi gezicht’ had, en soms voegden ze er zelfs aan toe ‘als je maar een paar kilo kwijt kon raken’.

Ze haatte het deel van zichzelf dat bleef eten. Ze haatte het als mensen met medelijden en verachting naar haar keken, en ze haatte het gevoel als ze daarna een Twinkie of zo at nog meer. Het was stom van haar en ze wist het. Ze moest veranderen.

Nu was ze vastbesloten om dat te doen.

Ze zou een paar kilo afvallen, al was dat het laatste dat ze deed en misschien – heel misschien – was ze dan mooi genoeg om een jongen zoals Danny Parish te krijgen.